

“मीठे बच्चे- बाबाको याद कायम तब रहन्छ जब बुद्धिमा ज्ञान हुन्छ, ज्ञानयुक्त बुद्धिद्वारा रूहानी यात्रा गर्नु र गराउनु पर्छ।”

प्रश्न:- ईश्वर दाता हुनुहुन्छ तापनि ईश्वरको लागि दान गर्ने चलन किन चल्दै आएको छ?

उत्तर:- किनकि ईश्वरलाई आफ्नो वारिस बनाउँछन्। सम्झन्छन्- यसको फल उहाँले अर्को जन्ममा दिनुहुन्छ। ईश्वरको लागि दिनु अर्थात् उहाँलाई आफ्नो बच्चा बनाउनु। भक्तिमार्गमा पनि बच्चा बनाउँछन् अर्थात् सबै कुरा समर्पण गर्छन्। एक पटक समर्पण भएको बदलामा २१ जन्म बलिहार जानुहुन्छ। तिमी कौडी लिएर आउँछौ, बाबा सँग हीरा लिन्छौ। यसैमा सुदामाको उदाहरण छ।

गीत:- रात के राही...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले यस गीतको एक लाइनबाटै बुझ्यौ। बाबाले जब बच्चाहरू भन्नुहुन्छ, बुझ्नु पर्छ- हामी आत्माहरूलाई बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ। आत्म-अभिमानि बन्नु पर्छ। यो कुरा त सबैले जान्दछन्- आत्मा र शरीर दुई चीज हुन्। तर यो बुझ्दैनन्- हामी आत्माहरूका पिता पनि हुनुहुन्छ। हामी आत्माहरू निर्वाणधामका निवासी हौं। यी कुरा बुद्धिमा आउँदैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ नि, यो ज्ञान बिल्कुलै प्रायः लोप हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- अब यो नाटक पूरा हुनेवाला छ। अब घर जानु पर्छ। अपवित्र पतित आत्माहरू फर्केर घर जान सक्दैनन्। एउटा पनि जान सक्दैन, यो ड्रामा हो। सबै आत्माहरू यहाँ आएपछि फेरि फर्केर जान थाल्छन्। यो कुरा त तिमीले अहिले जान्दछौ- बाबाले हामीलाई रूहानी यात्रा सिकाइरहनु भएको छ। भन्नुहुन्छ- हे आत्माहरू, अब बाबालाई याद गर्ने यात्रा गर। जन्म-जन्मान्तर तिमीले दैहिक यात्रा गर्दै आएका छौ। अहिले तिमी यो हो रूहानी यात्रा। गएर, फेरि मृत्युलोकमा फर्केर आउनु पर्दैन। मनुष्य दैहिक यात्रामा जान्छन् र फेरि फर्केर आउँछन्। त्यो हो दैहिक देह-अभिमानि यात्रा। यो हो रूहानी यात्रा। बेहदका बाबाले बाहेक यो यात्रा कसैले सिकाउन सक्दैन। तिमी बच्चाहरू श्रीमतमा चल्नु पर्छ। सारा कुरा यादको यात्रामा आधारित छ, जुन बच्चा जति याद गर्छन्, उनीहरूकै याद कायम रहन्छ, जसलाई केही न केही ज्ञान हुन्छ। ८४ जन्मको चक्रको पनि ज्ञान छ नि। अब हाम्रो ८४ जन्म पूरा भए। यो हो ८४ जन्मको चक्रको यात्रा, यसलाई भनिन्छ आवागमनको यात्रा। आवागमन त सबैको भइरहन्छ। आउनु र जानु। जन्म लियो र छोड्यो, यसलाई आवागमन भनिन्छ। अहिले तिमी यस दुःखधामको आवागमनको चक्रबाट छुट्दै गइरहेका छौ। यो हो दुःखधाम, अब तिमी जन्म-मरण सबै अमरलोकमा हुनु पर्छ, जसको लागि तिमी पुरुषार्थ गर्न आएका हौ, अमरनाथको पास। तिमी सबै पार्वतीहरू हौ, अमरकथा सुन्छौ अमरनाथद्वारा, जो सदैव अमर हुनुहुन्छ। तिमी सदैव अमर छैनौ। तिमी त जन्म-मरणको चक्करमा आउँछौ। अहिले तिमी चक्र नर्कमा छ, यसबाट तिमीलाई छुटाएर स्वर्गमा आवागमन बनाउँछु। वहाँ तिमीलाई कुनै दुःख हुँदैन। यो हो तिमी अन्तिम जन्म। तिमीले हेर्दै जानेछौ-कसरी-कसरी विनाश हुन्छ। यो जुन मेहनत गर्छन्- लडाईं नहोस् भनेर या

भन्छन् बमहरू लगेर समुद्रमा राखिदेऊ। यी सबै कुरा बिचराहरूले भनिरहन्छन् तर यो जान्दैनन् अब समय पूरा भएको छ।

तिमी अहिले संगममा छौ र दुनियाँवालाले सम्झन्छन्— अहिले त भर्खरै कलियुग सुरु भएको छ, ४० हजार वर्ष पछि संगम आउँछ। यो कुरा पनि शास्त्रबाट निस्किएको हो। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले जुन वेद शास्त्र आदि पढ्छौ, दान-पुण्य आदि जन्म-जन्मान्तरदेखि गर्दै आएका छौ, यो सबै हो भक्तिमार्ग। तिमीलाई थाहा छ— हामी पहिला ब्राह्मण फेरि देवता बन्छौं। ब्राह्मण वर्ण हो सबैभन्दा उच्च। यो त यथार्थ कुरा हो। ब्राह्मण नबनी कोही देवता वर्णमा आउन सक्दैन। तिमीले निश्चय गर्छौं— हामी ब्रह्माका बच्चा हौं, शिवबाबाद्वारा दैवी राज्य लिइरहेका छौं। अहिले तिमी पुरुषार्थ चलि रहेको छ। दौड पनि गर्नु पर्छ। राम्ररी पढेर अरूलाई पनि पढायौ, लायक बनायौ भने उनीहरूले पनि स्वर्गको सुख देख्नेछन्। कृष्णपुरीलाई त सबैले याद गर्छन्। श्रीरामलाई बाल्यावस्थामा झुला आदिमा झुलाउँदैनन्। श्रीकृष्णलाई त धेरै प्यार गर्छन्, तर अन्धश्रद्धा सँग। केही पनि जान्दैनन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— यतिबेला यो सारा सृष्टि तमोप्रधान कालो छ। भारतवर्ष धेरै सुन्दर, गोल्डेन एजमा थियो। अहिले त आइरन एजमा छ। तिमी पनि आइरन एजमा छौ, अब गोल्डेन एजमा जानु छ। बाबाले सुनारको काम गरिरहनु भएको छ। तिमी आत्मामा जुन फलाम र तामाको खिया परेको छ, त्यो निकालिन्छ। अहिले तिमी आत्मा र शरीर दुवै झुटा बनेका छन्। अब तिमी फेरि सच्चा सुन बन्नु छ। सच्चा सुनमा धेरै मिसावट गरेपछि एकदम मुलम्मा बन्छ। तिमी आत्मामा अहिले गएर बिल्कुलै थोरै सुन रहेको छ। गहना पनि पुराना छन्, दुई क्यारेटको सुन भनिन्छ। बाबा बसेर श्रीमत दिनुहुन्छ। भारतखण्ड अवश्य स्वर्ग थियो, अरू कुनै धर्मको राज्य थिएन फेरि त्यस स्वर्गमा जाने पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। तर मायाले गर्न दिँदैन। मायाले तिमी धेरै सामना गर्छ। युद्धको मैदानमा तिमीलाई धेरै हराउँछ। चल्दै-चल्दै कुनै न कुनै तूफानमा आउँछन्, विकारमा गएर एकदम कालो मुख पारिदिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले मैले तिमी गोरो मुख गराउँछु। विकारमा गएर फेरि तिमीले कालो मुख नबनाऊ। योगद्वारा आफ्नो अवस्था शुद्ध बनाऊ। शुद्ध हुँदा-हुँदा सारा मैला निस्कन्छ, त्यसैले योग भट्टीमा रहनु पर्छ। सुनारहरूले त यी कुरालाई राम्ररी बुझ्दछन्। सुनको मैला निस्कन्छ आगोमा राखेपछि। फेरि सुनको सच्चा डल्लो बन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— जति तिमीले मलाई याद गर्छौ, त्यति शुद्ध बन्दै जान्छौ। बाबाले त श्रीमत दिनुहुन्छ, बाँकी के गर्नुहुन्छ? भन्छन् बाबा कृपा गर्नुहोस्। तर बाबाले के कृपा गर्ने! बाबाले त भन्नुहुन्छ— यादमा रह्यौ भने मैला निस्कन्छ। यादमा रहनु छ वा कृपा आशीर्वाद माग्नु छ? यसमा हरेकले आफैले मेहनत गर्नु पर्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा रूहानी बच्चाहरू, यस यात्रामा नथाक। घरी-घरी बाबालाई नभुल। जति यादमा रहन्छौ, त्यति समय तिमी मानौं भट्टीमा छौ। याद गर्दैनौ भने भट्टीमा छैनौ। फेरि तिमीद्वारा अझै विकर्म बन्छ, जोडिदै जान्छ, जसबाट तिमी कालो बन्छौ। मेहनत गरेर गोरो बनेर फेरि कालो बन्यौ भने मानौं तिमी त्यस्तै ५० प्रतिशत कालो थियौ, अहिले फेरि १०० प्रतिशत कालो बन्छौ। काम विकारले नै तिमीलाई कालो बनाएको हो। त्यो हो काम चिता, यो हो ज्ञान चिता। मुख्य कुरा हो कामको। घरमा

झगडा यसैमा हुन्छ। कुमारीहरूलाई पनि सम्झाइन्छ— अहिले तिमी पवित्र छौ त्यसैले श्रेष्ठ छौ नि। कुमारीहरूका सबै पाउ पछिन् किनकि पवित्र हुन्छन्। तिमी सबै ब्रह्माकुमारीहरू हौ नि। तिमी ब्रह्माकुमारीहरूले नै स्वर्ग बनाउँछौ। त्यसैले तिमी यादगार भक्तिमार्गमा चल्दै आउँछ। कुमारीहरूलाई धेरै मान दिन्छन्। छन् त ब्रह्माकुमार पनि छन् तर माताहरूको संख्या बढी छ। बाबा स्वयं आएर भन्नुहुन्छ— वन्दे मातरम्। तिमीले बाबालाई वारिस बनाउँछौ। भक्तिमार्गमा तिमीले ईश्वरलाई दान किन दिन्छौ? बाबाले त बच्चाहरूलाई दिनुहुन्छ नि, फेरि ईश्वरलाई किन दान गर्छौ? ईश्वरको लागि गर्छौ। कृष्णको लागि गर्छौ। कृष्ण तिमी के पछिन्, तिमीले उनलाई दिन्छौ? कुनै अर्थ हुनु पर्‍यो नि। कृष्ण गरिब त होइनन्। फेरि पनि भन्छन् ईश्वर अर्थ, कृष्ण अर्थ त हुँदै हुँदैन। उनी त सत्ययुगका राजकुमार हुन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— मैले सबैको मनोकामना पूरा गर्छु। कृष्णले त मनोकामना पूरा गर्न सक्दैनन्। उनीहरूले त कृष्णलाई ईश्वर सम्झेर कृष्ण अर्पणम् भन्छन्। वास्तवमा फल दिनेवाला म हुँ। भक्तिमार्गका सबै कुरा सम्झाइन्छ। शिवबाबालाई तिमीले दिन्छौ, त्यसैले अवश्य बच्चा हुनुभयो नि। भक्तिमार्गमा पनि बच्चा हुनुहुन्छ, यहाँ पनि बच्चा हुनुहुन्छ। भक्तिमार्गमा अल्पकालको लागि फल मिल्छ। अहिले त छ डाइरेक्ट, त्यसैले तिमीलाई २१ जन्मको लागि वर्सा मिल्छ। यहाँ त पूरा बलिहार जानु पर्छ। तिमी एक पटक बलिहार गयौ भने बाबा २१ पटक बलिहार जानुहुन्छ। तिमीले कौडी लिएर आउँछौ बाबाद्वारा हीरा लिनको लागि। मनमा सम्झिन्छौ— मैले शिवबाबाको भण्डारामा चामल मुट्टी राख्छु। सुदामाको कुरा अहिलेको हो। शिवबाबा तिमी को पर्नुहुन्छ र उहाँलाई दिन्छौ? बच्चा भए तिमी ठूलो ठहरियौ नि। सम्झिन्छौ— एक दिए लाख पाइन्छ। दिनेवाला दाता उहाँ एउटै हुनुहुन्छ। साधुहरूले तिमीलाई केही पनि दिँदैनन्। भक्तिमार्गमा पनि मैले नै दिन्छु, त्यसैले बाबाले सोध्नुहुन्छ— तिमी कति बच्चा छन्! तैपनि कसैको समझमा आउँछ, कसैको समझमा आउँदैन। अहिले तिमीलाई थाहा छ— हामी शिवबाबा माथि बलि चढ्छौ। हाम्रो तन-मन-धन सबै उहाँको हो। उहाँले हामीलाई २१ जन्मको लागि वर्सा दिनुहुन्छ। धनवानहरूको हृदय विदीर्ण हुन्छ। बाबाको नामै छ नै गरिब-निवाज। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले आफ्नो गृहस्थ व्यवहार सम्हाल्नु पर्छ। यस्तो होइन तिमी यहाँ बस अनि श्रीमतमा चलिराख। म एकलाई याद गर, पुग्यो। भक्तिमार्गमा पनि तिमीले गाउँछौ— मेरो त एक दोस्रो न कोही। तिमी बच्चाहरूलाई कति कुरा सम्झाइन्छ। सबै त उस्तै समझ भएका हुन सक्दैनन्। अन्त्यमा निस्कन्छन्। फेरि तिमीहरूमा बल पनि हुन्छ। सुन्ने बित्तिकै तुरुन्तै आएर लिन्छन्। बाबाले हामीलाई २१ जन्मको लागि स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ, निश्चय भएपछि एक सेकेन्ड पनि छोड्दैनन्। यी बाबाले आफ्नो अनुभव पनि सुनाउँछन् नि। यिनी त जौहरी थिए। बस्दा बस्दै के भयो! देखे— बाबाद्वारा बादशाही मिल्छ। विनाश पनि देखे फेरि राजाई पनि देखे। पुग्यो, अनि भने यस गुलामीलाई छोड। साक्षात्कार भयो, तर ज्ञान थिएन। मलाई बादशाही मिल्छ। बाबा स्वर्गको बादशाही दिन आउनु भएको छ भने तुरुन्तै लिनु पर्छ नि। बाबा यो सबै हजुरको हो। हजुरको काममा लाग्यो। बाबाले पनि सबै कुरा यी माताहरूको हातमा दिए। माताहरूको समिति बनाए, उनीहरूलाई दिए। बाबा नै सबै कुरा गराउनुहुन्थ्यो। सम्झे— बाबाद्वारा २१ जन्मको लागि बादशाही मिल्छ। त्यसैले अब तिमीले पनि लेऊ न। बाबाले तुरुन्तै गुलामी छोडिदिए। छोडेदेखि नै धेरै

खुशीमा रहँदै आएका छन्। यो देवी-देवता धर्म त अनेक पटक मैले स्थापना गरेको छु। बाबाले ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूद्वारा अनेक पटक स्थापना गर्नुभयो। जब यस्तो कुरा हो भने ठीलो किन? बाबाद्वारा त हामीले २१ जन्मको वर्सा अवश्य लिन्छौं। बाबाले घरबार त छुटाउनुहुन्न। घरलाई पनि राम्ररी सम्हाल, केवल बाबालाई याद गर्नु छ। नशा रहनु पर्छ— म बाबाको बनेको छु। बाबालाई लेख्छन् बाबा फलाना धेरै निश्चयबुद्धि, समझदार छ। धेरैलाई सम्झाउँछ। तर निश्चयबुद्धि मेरो पासमा त आउँदैन। बाबा सँग मिलन गरेकै छैन र मन्थो भने बाबाद्वारा वर्सा कसरी मिल्छ। यहाँ त बाबाको गोद लिनु पर्ने हुन्छ नि। निश्चय भयो अनि शरीर छोडिदियो, मेहनत केही पनि गरेन। आइरन एज नै गोल्डेन एज बनेनन् भने साधारण प्रजामा जन्म लिन्छन्। यदि बच्चा बनेर राम्ररी पक्का भएर फेरि शरीर छोडे भने वारिस बन्छन्। वारिस बन्न कहाँ मेहनत लाग्छ। कसैले त सूर्यवंशी राजाई पाउँछन्, कसैले त सेवा गर्दा-गर्दा अन्त्यमा एक जन्म राजाई पाउँछन्। त्यो कुनै सुख कहाँ भयो र। राजाईको सुख त पहिल्यै हुन्छ फेरि कलाहरू कम हुँदै जान्छन्। बच्चाहरूले त पुरुषार्थ गरेर माता-पिताको अनुसरण गर्नु पर्छ। मम्मा-बाबाको गद्दीमा बस्ने लायक त बन। निराश किन हुन्छौ। पुरुषार्थ गरेर अनुसरण गर। सूर्यवंशी गद्दीको मालिक बन। स्वर्गमा त आऊ न। फेल भयौ भने चन्द्रवंशीमा जान्छौ, दुई कला कम हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबा सँग आशीर्वाद माग्नुको सट्टा यादको यात्रामा तत्पर रहनु पर्छ। रूहानी यात्रामा कहिल्यै थाक्नु हुँदैन।
- २) शिवबाबालाई आफ्नो वारिस बनाएर उहाँ माथि पूरा-पूरा बलिहार जाऊ। माता-पितालाई अनुसरण गर। २१ जन्मको राजाईको सुख लिनु छ।

वरदानः— अरूको टिप्पणी गर्नुको सट्टा स्वयंलाई परिवर्तन गर्ने स्वचिन्तक भव

कति बच्चाहरूले चल्दा-चल्दै धेरै ठूलो गल्ती गर्छन्— अरूको न्यायाधीश बन्छन् र आफ्नो वकिल बन्छन्। भन्छन्— यसले यो गर्नु हुँदैनथ्यो, ऊ परिवर्तन हुनु पर्छ अनि आफूलाई भन्छन्— यो कुरा बिल्कुलै सही हो, मैले जे भन्छु त्यही ठीक हो...। अरूको लागि यस्तो टिप्पणी गर्नुको सट्टा आफ्नो न्यायाधीश बन। स्वचिन्तक बनेर स्वयंलाई हेर, स्वयंलाई परिवर्तन गर अनि विश्व परिवर्तन हुन्छ।

स्लोगनः— सदा हर्षित रहनको लागि हर दृश्यलाई साक्षी बनेर हेर।